

[Arne Larsen.]

tilslutningen fra fagbevægelsens side, at man bevarede de kontingentregler, som er nedfældet i lovgivningen i sin tid.

Socialistisk folkeparti må derfor ved denne andenbehandling endnu en gang vende sig mod lovforslaget og henstille, at det bliver trukket tilbage. Skulle det ikke ske, vil vi ved tredje behandling stemme imod.

Hanne Reintoft: Jeg skal kun ganske kort sige, at også vi meget vil henstille, at arbejdsministeren endnu en gang overvejer at trække dette forslag tilbage.

Det er uforståeligt, at regeringen uden tøven gennemfører det ene efter det andet af disse upopulære spareforslag, der i og for sig går imod, at man havde lovet befolkningen ikke at ramme bl. a. det sociale område. Det gør dette her jo. Der er en meget stærk modvilje imod det, og jeg vil gerne igen understrege, at det ikke er en modvilje, der bare er propagandistisk. Det er en modvilje, der er spontan og bygger på den simple kendsgerning, at disse øgede byrder, der kun betyder lidt for regeringens budget, for den jævne befolkning med almindelige indtægter slet ikke kan bæres med det stramme budget, den økonomiske politik efterhånden har tvunget mennesker med jævn løn til at lægge.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgård): De synspunkter, som er fremsat her, svarer ganske til, hvad de pågældende ordførere også fremførte under første behandling. Jeg kan derfor ganske kort henvise til det, jeg sagde ved den lejlighed, og den besvarelse, jeg har givet af de spørgsmål, folketingsudvalget har fremsendt til mig.

Det kan kort resumeres i følgende få punkter. For det første: en kontingentforhøjelse på det område, der her er tale om, og som led i samtlige anstrengelser for også på andre områder at holde stigningen på de offentlige budgetter i ave er rimelig under hensyn til, at den finder sted på et område, hvor der er sket antagelige standardforhøjelser i de senere år.

For det andet: jeg må fastholde, at det høje ting ikke er et ekspeditionskontor til gennemførelse af det, hvorom arbejdsmar-

kedets parter under indbyrdes forhandlinger, i dette tilfælde også under amtmand Wechslemanns ledelse, i sin tid blev enige. Det er folketetinget, der har bestemmelsen på disse områder, og det gav folketetinget udtryk for, også med oppositionspartiernes indforståelse, i fjor, da vi gennemførte en forhøjelse af arbejdsgiverbidraget.

Endelig har jeg lyst til at gøre opmærksom på, at der er et besynderligt misforhold mellem denne sags størrelse og så den megen forargelse, der mobiliseres i sagens anledning. Det drejer sig om en kontingentforhøjelse på ca. 2 kr. månedligt. Jeg har haft lejlighed til ved et par møder ude omkring i landet, hvor også hr. Erling Dinesen har været til stede, at drøfte disse ting, også med arbejdsløshedskassemedlemmer, og det er min erfaring, at der har været et endog særdeles afslappet forhold til det forslag, der her er tale om.

Erling Dinesen: Arbejdsministeren påstod også under første behandling, at det var rimeligt med denne kontingentforhøjelse, bl. a. fordi der er sket væsentlige forbedringer i standarden inden for dette område. Jeg synes, arbejdsministeren skylder os svar på, hvad det er for forbedringer, det drejer sig om. Mig bekendt er der ikke sket forbedringer. Derimod behandler vi i det samme udvalg, som har behandlet dette forslag, et andet lovforslag fra arbejdsministeren, hvor der tværtimod er tale om forringelser. Det koster ganske vist 1½ mill. kr. mere i administration, men det skyldes først og fremmest det forhold, at regeringspartierne var meget ivrige efter at få arbejdsformidlingen væk fra arbejdsløhedskasserne og over på det andet område. Der er ikke forbedringer i det. De 15 mill. kr. er en ekstra skat, man opkræver af de arbejdsløhedsforsikrede, til trods for at kontingenterne er reguleret 100 pct. i overensstemmelse med den udvikling, der har været i dagpengesatserne. Der er altså ingen saglig begrundelse for det, og derfor er der heller ikke noget misforhold, som arbejdsministeren påstod, mellem kontingentforhøjelsen eller særskatten på lønmodtagerne og den forargelse, der er kommet til udtryk mange steder — en helt berettiget forargelse.

Hermed sluttede forhandlingen.